

paa dette Omraade, og jeg synes, man maa kunne gøre sig Haab om at opnaa Enighed.

Det næste og væsentligste Spørgsmaal, som er fremdraget her fra forskellig Side, er det om Tavshedspligten. Der er henvist til den borgerlige Straffelov i al Almindelighed, og man har ment, det derfor var unødvendigt at foretage noget særligt for at sikre Tavshedspligten hos Nævnets Medlemmer. Dertil maa jeg dog sige, at det, den borgerlige Straffelov tager Sigte paa, er i Virkeligheden ganske andre Forhold; det er ikke Indskreivelser i al Almindelighed som dem, vi vilde kunne tænke os kunde fremkomme her, men det er noget, der kommer meget nær op imod det, man kalder Landsforræderi og dermed beslægtede alvorlige Forhold, hvilket bedst ses af de meget strenge Straffe, der er sat. Jeg kan tilføje, at skønt Tjenestemandsløven udtrykkelig omtaler Tavshedspligten, er Forholdet dog det, at enhver, der indtræder i Udenrigsministeriets Tjeneste, foruden sin almindelige Tjenestemandspligt, maa og altid har maattet underskrive en særlig Forpligtelse med Hensyn til Tavshed om de Sager, han i det særlige Forhold i Udenrigsministeriet kommer til Kendskab om. Endelig maa jeg henpege paa det, der allerede flere Gange er peget paa her i Salen, på Forholdet i vore Nabolande, som i parlamentarisk Henseende ligger os nærmest, er det, at man ogsaa der forlanger en særlig Klausul. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse, hvad der staar i den svenske Lov vedrørende dette Punkt: „Nævnets Medlemmer bør vise den største Forsigtighed med Hensyn til Meddelelser til andre om, hvad der forefalder under Nævnets Møder. I de Tilfælde, hvor Kongen eller den, der i hans Fraværelse leder Forhandlingerne, anser ubetinget Tavshedspligt for fornøden, er Medlemmerne forpligtede hertil. Ethvert Medlem skal, første Gang han deltager i et Møde, afgive Forsikring om Iagttagelse af Tavshedspligt.“ Ligeledes er der i den i Norge under 24. Januar 1922 vedtagne foreløbige Ordning fastsat, at Udenrigsudvalgets Medlemmer, første Gang de møder i Udvalget, skal underskrive en Erklæring om Tavshedspligt.

Jeg vil gerne gøre den almindelige Bemærkning i Forbindelse med det foreliggende Forslag, at jeg har vanskeligt ved at se, at det paa en vis Maade skulde skille Rigsdagen og Udenrigsministeriet fra hinanden; tværtimod forekommer det mig, at man ved at diskutere Sagerne i et Uden-

rigsnævn lettere vil komme til Enighed og Forstaaelse af, hvad det har Interesse for den samlede Rigsdag at blive bekendt med, og under hvilke Former det skal ske. Jeg skulde altsaa være tilbøjelig til at tro, at Afholdelsen af de hængelige eller andre Møder snarere vil forøges i Antal ved, at Udenrigsnævnet træder i Virksomhed, end formindskes. Jeg vil ogsaa gerne sige om Maaden, hvorpaa Udenrigsnævnet kommer til at arbejde, at jeg antager, det ganske naturligt vil komme frem under de Forhandlinger, der føres, hvilke Spørgsmaal der har almindelig Interesse, og som der i det hele kan tales om, hvilke Spørgsmaal der egner sig til at foredrages af de enkelte Medlemmer i deres Partimøder, og hvilke Spørgsmaal der ifølge deres Natur bør holdes hængelige. Jeg kan ikke tro andet end, at hvis Ordningen udvikler sig paa en praktisk Maade og træder ud i Livet, vil man naa til Enighed derom.

Regeringen kan tiltræde de af det samlede Udvalg eller af Flertallet stillede Ændringsforslag, og jeg anbefaler Lovforslaget til Vedtagelse ved anden Behandling med disse Ændringer, idet jeg udtaler Haabet om, at der i den ellefte Time, mellem anden og tredje Behandling, skal vise sig Mulighed for yderligere at nærme sig hinanden.

Ordføreren (Møttesen): Det var en truende Sky, der gik ud over dette Rigsdagsnævn, den Gang det ærede Medlem Hr. Stauning udtalte, at hans Parti maaske vilde tage i Betænkning, hvorvidt de kunde træde ind i et saadant Udvalg med en saadan Tavshedspligt over sig. Jeg haaber, at denne Sky vil drive over. Jeg kan naturligvis ikke være enig med det ærede Medlem i, at et saadant Rigsdagsnævn ikke skulde have Værdi for Rigsdagen; men selv om saa var, er jeg overbevist om, at et saadant Nævn kan have sin Betydning for Danmarks Udenrigspolitik som Helhed, og dermed har det ogsaa Betydning for den danske Rigsdag. Jeg forstaaer slet ikke denne Æmfindtlighed overfor dette Tavshedsløfte, men derom kan man jo ikke diskutere, det er en Følelsessag; det ærede Medlem Hr. Stauning fandt det fornærmende, det ærede Medlem Hr. P. Munch fandt det stødende, jeg kan ikke forstaa, det kan være nogen af Delene, men skal ikke indlade mig i nogen videre Diskussion derom.

Det, der i denne Sag er det mest praktiske Spørgsmaal, er det, hvorvidt Tavshed kan kræves; jeg kan slutte mig til, hvad det ærede Medlem Hr. P. Munch udtalte i den